

Отговорник: Ana de Diego Porras

Диспозитив

- 1) Клауза 4, точка 1 от Рамковото споразумение за срочната работа, сключено на 18 март 1999 г., което се съдържа в приложението към Директива 1999/70/ЕО на Съвета от 28 юни 1999 година относно Рамково споразумение за срочната работа, сключено между Европейската конфедерация на профсъюзите (CES), Съюза на индустриалците в Европейската общност (UNICE) и Европейския център на предприятията с държавно участие (СЕЕР), трябва да се тълкува в смисъл, че допуска национална правна уредба, която не предвижда за работниците, наети на срочни трудови договори, сключени за заместването на отсъстващ работник, който има право да запази работното си място — какъвто е разглежданият в главното производство договор за „interinidad“ — какъвто и да било обезщетение при изтичане на срока, за който са сключени тези договори, независимо че на работниците на трудови договори за неопределено време се изплаща обезщетение при прекратяване на трудовия договор поради обективна причина.
- 2) Клауза 5 от Рамковото споразумение за срочната работа, което се съдържа в приложението към Директива 1999/70, трябва да се тълкува в смисъл, че националната юрисдикция трябва да прецени, в съответствие с всички приложими разпоредби на националното право, дали мярка като разглежданата в главното производство, която предвижда задължително изплащане на обезщетение на работниците на определени срочни трудови договори след изтичане на срока на тези договори, представлява подходяща мярка за предотвратяване и евентуално за санкциониране на злоупотребите, произтичащи от използването на последователни срочни трудови договори или правоотношения, или еквивалентна правна мярка по смисъла на тази разпоредба.
- 3) Ако националната юрисдикция констатира, че мярка като разглежданата в главното производство, която предвижда задължително изплащане на обезщетение на работниците на определени срочни трудови договори след изтичане на срока на тези договори, представлява подходяща мярка за предотвратяване и евентуално за санкциониране на злоупотребите, произтичащи от използването на последователни срочни трудови договори или правоотношения, или еквивалентна правна мярка по смисъла на клауза 5 от Рамковото споразумение за срочната работа, което се съдържа в приложението към Директива 1999/70, тази разпоредба трябва да се тълкува в смисъл, че допуска национална правна уредба като разглежданата в главното производство, съгласно която при изтичането на определени категории срочни трудови договори, работниците, наети по тези договори, имат право на такова обезщетение, а при изтичането на други категории срочни трудови договори, работниците, наети по тези договори, нямат право на какъвто и да било обезщетение, освен ако в националния правен ред няма никаква друга ефективна мярка за избягване и санкциониране на такива злоупотреби по отношение на последните работници, което следва да се установи от запитващата юрисдикция.

⁽¹⁾ ОВ С 22, 22.1.2018 г.

Решение на Съда (първи състав) от 22 ноември 2018 г. (преюдициално запитване от
Verwaltungsgerichtshof — Австрия) — Vorarlberger Landes- und Hypothekenbank AG/Finanzamt
Feldkirch

(Дело C-625/17) ⁽¹⁾

(Преюдициално запитване — Членове 56 и 63 ДФЕС — Свободно предоставяне на услуги и
свободно движение на капитали — Кредитни институции — Такса за стабилност и специална
вноска към тази такса, определяни въз основа на неконсолидирания общ баланс на установените в
Австрия кредитни институции — Включване на банковите операции с трансграничен
характер — Изключване на операциите на дъщерните дружества в друга държава членка —
Различно третиране — Ограничение — Обосновка)

(2019/C 25/13)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Verwaltungsgerichtshof

Страни в главното производство

Жалбоподател: Vorarlberger Landes- und Hypothekenbank AG

Ответник: Finanzamt Feldkirch

Диспозитив

Член 56 ДФЕС трябва да се тълкуват в смисъл, че допуска национална правна уредба като разглежданата в главното производство в частта, с която задължава установени в Австрия кредитни институции, каквато е едната страна в главното производство, които предоставят услуги на свои клиенти, местни лица в други държави членки, без да използват установени в тях теста на стопанска дейност, да внасят налог, определен в зависимост от „средния неконсолидиран общ баланс“, който включва банковите операции, осъществявани от тези институции пряко с граждани на други държави членки, но изключва същите операции, осъществявани от дъщерни дружества на установени в Австрия кредитни институции, когато тези дъщерни дружества са установени в други държави членки.

⁽¹⁾ ОВ С 112, 26.3.2018 г.

Решение на Съда (десети състав) от 22 ноември 2018 г. (преюдициално запитване от Okresný súd Dunajská Streda — Словакия) — ZSE Energia a.s./RG

(Дело C-627/17) ⁽¹⁾

(Преюдициално запитване — Регламент (ЕО) № 861/2007 — Европейска процедура за искове с талък материален интерес — Член 2, параграф 1 и член 3, параграф 1 — Приложно поле — Понятие „страни“ — Презгранични дела)

(2019/C 25/14)

Език на производството: словашки

Запитваща юрисдикция

Okresný súd Dunajská Streda

Страни в главното производство

Ищец: ZSE Energia a.s.

Ответник: RG

в присъствието на: ZSE Energia CZ, s. r. o.

Диспозитив

- 1) Член 3, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 861/2007 на Европейския парламент и на Съвета от 11 юли 2007 година за създаване на европейска процедура за искове с талък материален интерес, изменен с Регламент (ЕС) № 517/2013 на Съвета от 13 май 2013 г., трябва да се тълкува в смисъл, че понятието „страни“ включва само страната, завела делото, и ответната страна в главното производство.
- 2) Член 2, параграф 1 и член 3, параграф 1 от Регламент № 861/2007, изменен с Регламент № 517/2013, трябва да се тълкуват в смисъл, че дело като разглежданото в главното производство — в което страната, завела делото, и ответната страна са с местоживееие или обичайно пребиваване в същата държава членка, в която е сезираният съд или правораздавателен орган — не попада в приложното поле на този регламент.

⁽¹⁾ ОВ С 42, 5.2.2018 г.